

Heterovrouw krijgt kinderen van homomannen

# ‘Ik denk dat er een homotekort ontstaat’



Sara Coster

biologische vader wordt van het eerste kind en er wordt gestart met insemineren. Na enkele keren slaat het bij Sara aan en ze zijn alle drie dolgelukkig met de zwangerschap. Een dierbare vriendin is verloskundige en voelt aan dat het niet goed zit en tijdens het maken van de echo blijkt het kindje in Sara's buik helaas niet meer in leven te zijn. Deze miskraam hakt er emotioneel gezien in bij de inmiddels 38-jarige Coster en de twee mannen. Na nieuwe pogingen is Coster wederom een aantal keer zwanger, maar er volgt steeds een miskraam. De laatste is zo heftig dat ze door de hevige bloedingen bijna overlijdt. Onderzoeken wijzen uit dat er bij Sara stollingen in de placenta worden aangemaakt. Dat levert de problemen op die iedere keer weer ontstaan. Met het gebruik van bloedverdunners is de kans groot dat ze wel een goede zwangerschap zal voldragen. Vrij snel is Coster op haar 39e weer in verwachting en dat verloopt beter dan de

voorgaande keren. “Ik ontmoette in die periode een partner, maar dat pakte na enige tijd niet goed uit en ik besloot de relatie te beëindigen. Diezelfde dag vernam ik dat mijn moeder darmkanker had en ik hoorde dat het kind niet meer groeide in mijn buik, terwijl ik zeven maanden zwanger was. Gelukkig leeft mijn moeder nog steeds en de baby kwam een maand te vroeg ter wereld, maar was tot onze vreugde wel helemaal gezond.”

**Zoon Lorenzo** is geboren. In het begin valt het Sara zwaar om de baby met de twee homo's te delen. Als ze hem wegbrengt naar de mannen, voelt het huis leeg aan en wil ze het liefste bij haar kind zijn. De mannen hebben het moeilijk met de emoties die spelen bij de moeder van hun kind, maar gaan er goed mee om. “Na zo'n tien maanden wist ik er steeds beter mee om te gaan, maar ik geef bij anderen wel aan dat je goed moet bezinnen alvorens je aan

een dergelijk co-ouderschap begint. De eerste maanden was er geen ratio bij mij, want het moedergevoel overheerste. Gelukkig vond ik steeds beter mijn weg als Lorenzo bij zijn vaders was.” Inmiddels is Sara Coster 41 jaar en oppert ze bij de twee mannen dat ze opnieuw zwanger wil worden. Luca wordt dit keer de biologische vader en bij de eerste poging is het al raak. Negen maanden later komt zoon Claudio ter wereld. De gemaakte afspraken over de opvoeding worden vanuit beide partijen prima opgevolgd en de kinderen varen wel bij het co-ouderschap. “De band tussen de vaders en mij is erg

**‘Je moet je goed bezinnen alvorens je aan een dergelijk co-ouderschap begint’**

warm. Ik ben zelfs bij hen in de straat gaan wonen, wat voor ons allemaal erg prettig en praktisch is. Ik heb inmiddels een partner, maar hem zien de jongens niet als vader. Simon en Luca zijn de papa's en de kinderen weten wie uit welk zaadje is geboren. Qua uiterlijk en karakter zijn onze zoons zeer verschillend en ieder lijkt sprekend op zijn biologische vader.” De kinderen hebben de achternaam van moeder Coster gekregen. Zij wilde dat graag, vanwege haar joodse achtergrond. De grootouders zijn in Auschwitz vermoord, haar vader was enig kind en haar broer is onvruchtbaar. “De enige manier om de naam door te geven was op deze wijze. Gelukkig konden de twee vaders zich daar goed in vinden. Hierdoor hebben de twee broertjes ook dezelfde achternaam en dat is een praktische bijkomstigheid.” Mochten de twee mannen onverhoopt ooit uit elkaar gaan, dan zijn er duidelijke afspraken gemaakt. “We zijn betrokken ouders. Naar een ouderavond gaan we met z'n drieën en onder kinderen is homoseksualiteit heel gewoon. Klasgenootjes van onze zoons zeggen geregeld dat ze ook twee vaders willen.”

**Aangezien er door homo's** vaak gedacht wordt aan een co-ouderschap met een of twee lesbiennes, wil Cos-

ter graag met haar verhaal duidelijk maken dat het met een heterovrouw ook prima verwezenlijkt kan worden. Dat is een van de redenen waarom ze het boek *De wens & de vaders* heeft geschreven. Op humorvolle wijze omschrijft ze de afwisselende situaties waarmee de drie ouders de afgelopen jaren geconfronteerd werden. Doordat het in dagboekvorm is geschreven, word je als lezer snel in het verhaal meegetrokken en het levert een *eye opener* op voor homomannen en heterovrouwen die hun kindwens ten uitvoer willen brengen. Sara Coster lachend: “Ik denk dat er een homotekort

ontstaat. Het is namelijk een andere manier van nadenken over co-ouderschap, die heterovrouwen en homo's nieuwe mogelijkheden biedt.” Inmiddels zet Sara zich als coach in om mensen met een

kindwens te begeleiden op hun weg naar het realiseren hiervan. Meerdere lezeressen van het boek hebben laten weten door Coster geïnspireerd te zijn om zich aan te melden bij stichting *Meer dan gewenst*. “Een ieder moet kiezen voor de constructie die bij hem of haar past en afspraken moeten vanaf het begin goed duidelijk zijn. Wat mij betreft werkt co-ouderschap prima, omdat dit duidelijk is qua gedeelde rechten en zeggenschap over de opvoeding. Maar een andere vrouw voelt zich er wellicht beter bij als ze het kind alleen opvoedt of twee mannen kiezen liever voor een geadopteerd kind. Het is belangrijk om de verschillende mogelijkheden te overwegen alvorens je de beslissing neemt. Met oefeningen en gesprekken begeleid ik vrouwen naar de voor hen juiste keuze om hun kindwens invulling te geven en mannen kan ik eveneens adviezen geven. Met mijn ervaringen wil ik anderen helpen de juiste keuze te maken, want een ouderschap ga je aan voor de rest van je leven.”

Meer informatie op:  
[www.saracoster.nl](http://www.saracoster.nl)  
[www.meerdangewenst.nl](http://www.meerdangewenst.nl)  
[www.kinderwenscoach.nl](http://www.kinderwenscoach.nl)